

[Maigaard.]

bekræftet ved København-topmødet. I Paris-topmødets communiqué eller udtalelse står der, at man inden dette tiårs udløb omdanner de samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union. Vi har aldrig fået at vide, hverken i dette høje ting eller i befolkningen, hvad det er for indbyrdes forbindelser der skal samordnes. Der står, at man skal samordne de samlede indbyrdes forbindelser, men det har aldrig været til at vride ud af nogen minister fra den tidligere regering, hvad det var for indbyrdes forbindelser, der var tale om.

Derfor lyttede jeg med interesse til hr. Ivar Nørgaard, som var lidt spydig i sin omtale af udenrigsministerens redegørelse. Han kaldte den vag, fordi der ikke var nogen selvstændig dansk indsats. Der er måske grund til at tænke på den selvstændige indsats, der blev præsteret omkring definitionen af den europæiske union, da hr. Ivar Nørgaard og hr. Anker Jørgensen var i regering. Den daværende statsminister hr. Anker Jørgensen har, da vi spurgte om det i november 1972 her i tinget, svaret — jeg citerer (Folketingstidende 1972-73, sp. 1015):

„Jeg mener, man kan sige, at en union vel nærmest er et fremmedord for en sammenslutning“.

En union er altså et fremmedord for en sammenslutning. Så ved jeg ikke, om man skal være særlig spydig fra hr. Ivar Nørgaards side, ikke mindst når vi ser på, hvad hr. Ivar Nørgaard sagde. Han kundgjorde nemlig — jeg citerer (Folketingstidende 1972-73, sp. 1003):

„... at dette begreb ...“ — altså unionen — „... ikke omfattedes af en ensartet tolkning af topmødedeltagerne.“

Altså: den europæiske union — det var den danske politik, det var det, den danske markedminister sagde — omfattedes ikke af en ensartet tolkning af topmødedeltagerne. Færdig. Det var, hvad der var af bidrag til den offentlige debat om den europæiske union fra hr. Ivar Nørgaards side. Nu er der selvfølgelig mere glæde i himmerige over

den ene omvendte end over de i forvejen retfærdige, men jeg synes nok, det er lidt skarpt, lidt snert, maliciøst at efterlyse større klarhed, når man selv har præsteret så lidt på området.

Desværre åbner udenrigsministeren jo kun debatten. Han går ikke tæt på. Han siger, at det er for tidligt at lægge sig fast på nogen bestemte danske synspunkter. Men vi kan ikke føre den diskussion, vi kan ikke tilrettelægge en politik i EF, og vi kan — hvad der er værre — ikke føre en folkelig debat, der går ud over dogmerne, hvis vi ikke er indstillet på at præcisere, hvad vi mener med den europæiske union, hvis vi ikke er indstillet på at forklare folk, hvad det er for relationer der skal samordnes. Derfor synes jeg, det skal præciseres her i tinget — ikke, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, i udvalget, men her i tinget —: hvad er en europæisk union? Hvad er det for relationer, som markedstilhængerne forestiller sig kan samordnes inden udgangen af 1980? Og så siger jeg 7-9-13, for det tror vi jo ikke rigtig på for øjeblikket, men alligevel, der skal et arbejde i gang. Hvad er det? Hvad går det ud på?

For mig og for socialistisk folkeparti er det totaliteten, det er helheden i samarbejdet mellem de 9 EF-lande, der er afgørende, når vi diskuterer den europæiske union. Man kan altså ikke sige: det hører til inden for traktaten, det hører til uden for traktaten, og dette vil vi gerne lave engang i fremtiden. Sådan kan man ikke skille det op. Det er helheden, det er totaliteten, der er afgørende.

Derfor mener vi, at når man diskuterer denne europæiske union, når man diskuterer meningen med det hele, så må det naturligvis omfatte det økonomiske samarbejde inden for traktaten, men det må også omfatte den politiske integration, som bygger på Københavnerrapporten, og det må også omfatte de planer, de tanker, de forslag, der lægges frem om en samordning af de vesteuropæiske landes militære potential. Jeg ved godt, at mange kun med ulyst drøfter dette problem, men vi kommer ikke uden om at